

ਦੂਜਾ ਵੀ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 111 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਲੇਵੇਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਸੀ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਛੋਟੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਿਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਸ਼ਾਮ ਚੰਦ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਇਕੁਇਟੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਖਰਚੇ ਕਾਰਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ 12 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਵਲ ਟੁਟਕਲ (ਮਿਸਲੇਨੀਅਸ)

ਜੇ.ਐਸ.ਬੇਦੀ, ਜੇ., ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਚੋਪਰਾ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ----ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਦੇਸ ਰਾਜ,--- ਜਵਾਬਦੇਹ।

1960 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 156 ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ।

ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1923 ਦਾ VIII)--- ਐੱਸ ਐੱਸ. 4 ਅਤੇ 5----ਮਿਨੀਮਮ ਵੇਜਿਜ਼ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XI)---- ਐੱਸ ਐੱਸ. 3 ਅਤੇ 25---- ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 35 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ - ਅਜਿਹੇ ਕਾਮਿਆਂ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਰੁਪਏ. 60 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਫਿਕਸ ਕਰਨਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ---ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣਯੋਗ--- ਲਾਗੂ ਦਰ --- ਕੀ ਰੁ. 35 ਜਾਂ ਰੁ. 60 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ , ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਿਨੀਮਮ ਵੇਜਿਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਜਰਤ ਵਜੋਂ 35 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਜਰਤ 60 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਕਾਮਿਆਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲੱਗੀ ਸੱਟ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ 60 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰੀ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ, ਅਤੇ 35 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਨਹੀਂ।

ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਧੀਨ ਵਰਕਮੈਨ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1923, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ 1,512. ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਰੂਪ ਚੰਦ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਬੇਦੀ, ਜੇ. ---ਦੇਸ ਰਾਜ, ਚੇਪੜਾ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਸੂਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਰੁਪਏ 1,764 ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਕੂਹਣੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਗਵਾ ਬੈਠਾ। ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ:-

- (1) ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ, 25 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ?
- (2) ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਰੁਪਏ 60 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ?
- (2) ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?

ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਪਾਇਆ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੁਪਏ 35 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜੇ ਤੱਕ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਰੁਪਏ 60 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਰੁਪਏ 1,512 ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਸੂਰੀ) ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 24 ਅਗਸਤ 1961 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ (1) ਕਿੰਨਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ? ਦੇਸ ਰਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡਰਾਇੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ (2) ਕੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ (ਮਿਨੀਮਮ ਵੇਜਿਜ਼) ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ (3) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਪੱਖੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਸ ਰਾਜ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਾ

ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਖੋਜ (ਫਾਂਈਡਿੰਗਜ਼) ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਿਮਾਂਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਰ ਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੁ. 35 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ. ਅੰਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਨੀਮਮ ਵੇਜਿਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ 60 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੁਪਏ 1,512 ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ ਦਲੀਲਾਂ ਲਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਮਾਸਿਕ ਉਜਰਤ ਦੀ ਰਸੀਦ ਵਿੱਚ ਹੈ' ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਜਰਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ 28 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1704-ਐਸ-ਲੈਬ-57/3275-ਏ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਜਰਤ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ ਰੁਪਏ 60 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜੋ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 'ਮਾਸਿਕ ਉਜਰਤ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਉਜਰਤ ਦੀ ਰਕਮ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਜਾਂ ਸਮਝੌਤਾ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਰਿਆਇਤ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਜਰਤ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ 35 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ

ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨੀਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ 5 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਨੂੰ 60 ਰੁਪਏ ਮੇਨਸੇਮ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ (ਦੇਸ ਰਾਜ) ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਸਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਡੀ.ਫਾਲਸ਼ਾ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ, ---ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਖੇਤਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ, -ਜਵਾਬਦਾਰੀ।

ਪਹਿਲਾ ਅਪੀਲ ਆਰਡਰ ਨੰ.17 1961 ਦਾ

ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XXXIV)- ਐਸ. 96- ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ- ਨਿਯਮ 17- ਕੀ ਇੰਟਰਵਾਲਿਸ ਐਸ. 2(12)-ਫੈਕਟਰੀ- ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਲੇਖਾਕਾਰ- ਕੀ ਵੀਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ-ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਕਰਮਚਾਰੀ--ਕੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ-ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਸਟਾਫ਼ ਅਤੇ ਲਾਈਨ ਸਟਾਫ਼-ਕੀ ਵੀਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 96 (1) (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ 17 ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਸੀ ਜੇ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 75 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇੰਟ੍ਰਾ ਵਿਰੇਜ਼ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਕੀ ਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(12) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਿਸਰ ਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੀਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।